

trer to Menneskers Livstraade i hinanden og fuldbyrder deres Skæbne. Skønt han netop stod i Begreb med at drage ud paa sin store Studierejse og hans Venner allerede havde gjort Afskedsgilder for ham, opsatte han Rejsen fra Uge til Uge for at kunne træffe sammen med Jytte Abildgaard, og en Dag kom det ogsaa til en Erklæring.

Det var ude paa Langelinje. En Solskinsdag i April med store, hvide Skyer i Drift ud over Sundet. Han havde været saa straalende sikker paa hendes Ja, at han først ikke vilde tro det, da hun med en uigennemtrængelig Mine bad om Betænkningstid.

Han havde godt vidst, at der var en anden Mand, som hun holdt af at tale med og paa sin frimodige Maade viste Tillid. Det var Professor Ole Knudsen, den bekendte Historiker, hvem hun nylig havde lært personlig at kende i Rom. Men Manden var 60 Aar gammel og næsten blind, saa det var ikke faldet ham ind for Alvor at betragte ham som Rival. Dagen efter fik han imidlertid et Brev fra hende, hvori hun med et anstrengt Forsøg paa Humor bad ham om endelig ikke for hendes Skyld at opsætte sin Rejse længer, da det vistnok ikke var Vorherres Mening med hende, at hun overhovedet skulde blive gift.

Den Dag gik det pludselig op for ham, at han ikke var den Lykkeprins, han hidtil havde haft nogen Grund til at tro. Han var saa fortvivlet og samtidig saa rasende forbitret, saa dødelig saaret i sin forkælede Selvfølelse, at han ikke var langt fra at gøre en Ulykke paa sig.

Dagen efter rejste han.